

тоя път и за един ден! Куманската конница! Която помита всичко под кривите си саби! Ако ^{малера и} ~~не~~ сварят тук, на открито поле?

Исак и Алексей се спогледаха ^и ~~прибледнели~~.

Значи тяхната флота още се бави край устията на реката! Не е могла да спре минаването на страшните орди! А вече няма време да се ^{върнат} ~~обратят~~ обратно по крайморския друм...

Една и съща мисъл ги прекоси. Няма време!

Изтръпнал, изгубил всяка смелост, Исак Ангел предпазливо пита беглеца кой е най-краткият път през Хема към Верей. Кой е най-удобният проход? Беглецът се замисля, после му подсказва Тревненския. Дори предлага да го преведе, ако му заплатят добре. Но първо да се нахрани и почине.

- Колко кумани са минали реката? - пита несмело Исак.

- Тридесет хиляди!

Спасението е само в бързото отстъпление.

Сковаващият ужас не им позволява да си помислят, че ромейската конница може да се разгърне по широкия северен друм, да пресрещне на равното куманските отряди и да ги победи. Никой не мисли за победа. А само да запази живота си. Тия българи бяха решили да се бият до последна капка вода, до последната троха, до последната стрела,

Обезумели ромейците вдигнаха стана си и се отправиха по най-краткия път към Тревненския проход, водени от беглеца, който се беше съгласил за голяма ~~на~~ награда да ги преведе.

Да ги преведе там, където ги отдавна чакаха, спотаени в непрестъпните усои на планината ^и ~~та~~ си, верните Асенови войскари.

Щом научи за изтеглянето на ромейската войска, Асен нареди да се дадат от върха на крепостта условните знаци. По ~~тази~~